

Ezen a fényképen én vagyok

[This is a Photograph of Me]

Már régen készült.
Első pillantásra
maszatos másolat:
elmosódott vonalak, szürke csomók
dudorodnak a papir anyagában.

Tovább fürkészed,
és a bal sarokban felfigyelsz
valami ágszerű foltra: egy fa része
rajzolódik ki (luc- vagy balzsamfenyő),
és a jobb oldalon, egy látszatra
enyhe lejtő közepén
kis faház áll.

A háttérben egy tavat láthatsz,
mögötte távoli dombokat.

(A fénykép egy nappal azután
készült, hogy vízbefultam.

Ott vagyok a tóban, a kép
közepén, a víztükör alatt.

Nehéz megmondani
pontosan hol, vagy
hogy mekkora vagyok.
A víz összezavarja
a fényt.

De ha elég sokáig nézed,
lassan
engem is látni fogsz.)

Hajó

[A Boat]

Beáll az este és vastagabb lesz a táj;
elszürkülnek a vörös és sárga fák.
A hideg fenyők árnya egyre nő.

Az elcsendesedett tóban
a lenyugvó nap vacog,
lemegy még egy a többihez.

Most a tó kitárul és
magába zárul. Egyszerre.

A sötétség nappal
megbújik a felszín alatt,
most ködként száll fel,
vagy köd lesz belőle.

A távolság felszívódik,
a távolság hiányától megfájdul a szem.

Nem látni a tavat,
csak a dombok sziluettjét,
egyformák szinte,
ismerősek, mint az alvás,
partok partokra hajlanak,
a lassú légzés kirajzolódik.

Érintéssel tájékozódok.
A hajó, mint egy kéz,
a homokpad és a halott fák
között tapogat, láthatatlanul
emelkedő kövek fölött, rétegenként
omlik el a vízbefullt idő.

Így tanultam meg kormányozni,
a sötétben, amikor nincsenek csillagok.

Eltévedni csak az emlékezetben lehet.

Gerevich András fordításai